

Maryam Akbari Monfared

16 jaar gevangenisstraf voor een
dappere en rechtvaardigheidszoekende
mensenrechtenactivist

Zonder zelfs maar een dag vrij en...

Maryam Akbari Monfared begint aan haar 16e jaar in de gevangenis zonder ook maar één vrije dag, zelfs niet voor een hoognodige medische behandeling.

Maryam Akbari Monfared werd geboren op 14 december 1975 en is moeder van drie dochters. Ze is een van de meest standvastige vrouwelijke politieke gevangenen die ervoor gekozen heeft om vrij te leven zonder te buigen voor de moellahs.

Om middernacht op 29 december 2009 werd ze naar de Evin-gevangenis gebracht "om uitleg te geven", zonder afscheid te kunnen nemen van haar dochters. Maar ze keerde nooit terug naar huis.

Ze werd opgesloten omdat ze gerechtigheid wil voor vier van haar broers en zussen die in de jaren '80 in koelen bloede werden geëxecuteerd door het klerikale regime. Haar zus, Roghiyeh Akbari Monfared, had een dochttertje toen ze naar de galg werd gestuurd tussen de gevangenen die in de zomer van 1988 werden afgeslacht.

Maryam Akbari Monfared en haar vier broers en zussen, gedood in de jaren 1980.

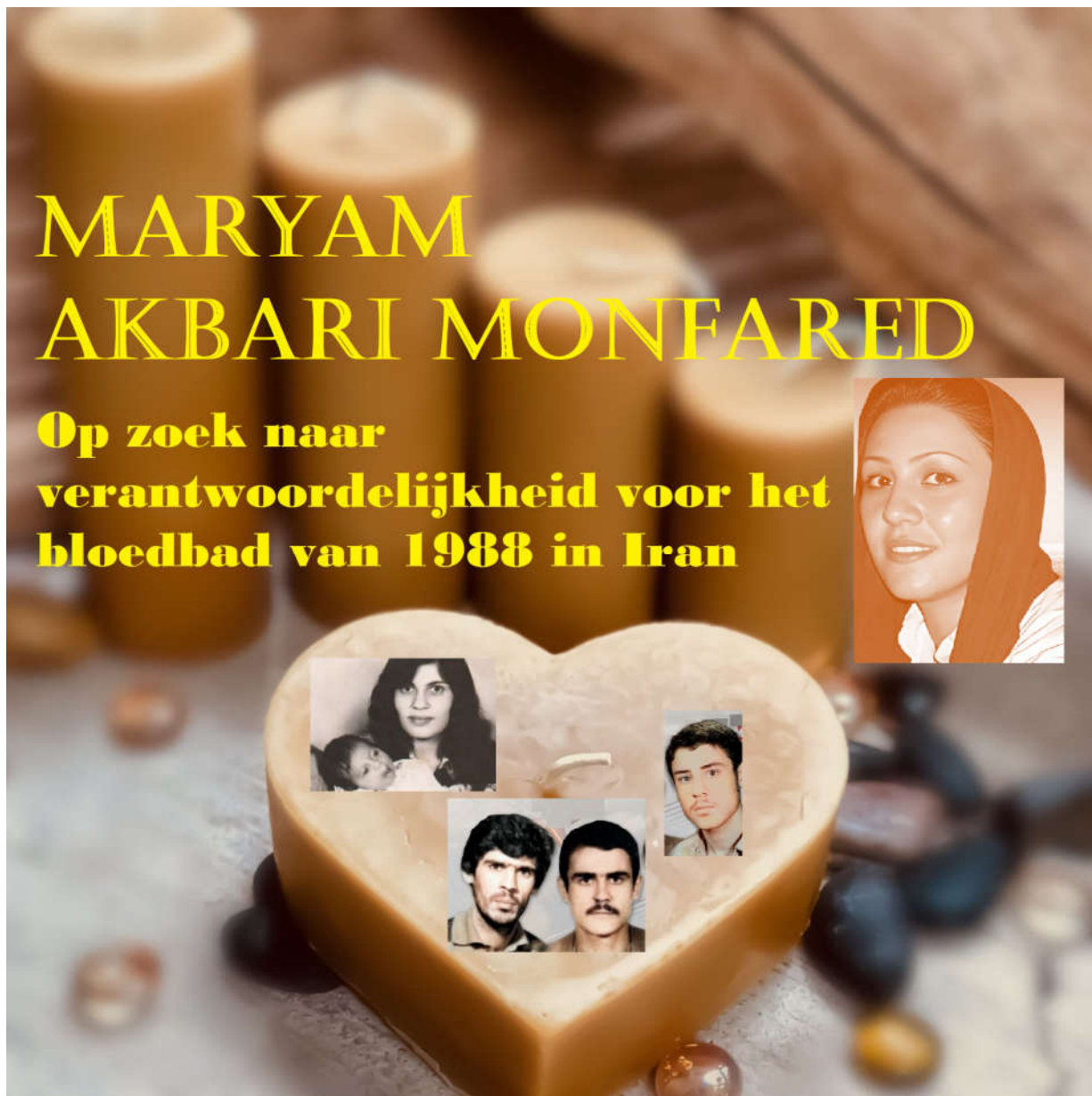
Een regenboog van hoop

Gedurende de jaren die ze achter de tralies heeft doorgebracht, heeft Maryam altijd andere gevangenen geïnspireerd. Haar hart is zo groot als een oceaan, gevuld met gevoelens voor iedereen om haar heen. Een van haar celgenoten, voormalig politiek gevangene Atena Farghadani, beschrijft haar als "een vrouw wier verzet een regenboog van hoop was voor alle gevangenen".

Daarom stuurden de gevangenisautoriteiten haar naar een afgelegen gevangenis om te voorkomen dat ze anderen zou inspireren. Op 9 maart 2021 brachten ze haar abrupt weg naar de gevangenis van Semnan en lieten haar achter tussen gewone gevangenen, in strijd met het principe van scheiding van misdaden.

In de gevangenis van Semnan werd haar bezoek ontzegd en werd het haar onmogelijk gemaakt om net als andere gevangenen naar haar familie te bellen. Elk telefoontje dat ze pleegt moet gebeuren in aanwezigheid van gevangenisautoriteiten en veiligheidsagenten.

Na 16 jaar gevangenschap lijdt de politieke gevangene Maryam Akbari Monfared aan verschillende ziekten. Het ministerie van Inlichtingen staat niet toe dat ze een dokter buiten de gevangenis bezoekt. De gevangenisarts heeft haar speciale voeding voorgeschreven, maar haar verzoeken om goede voeding en

een bezoek aan een specialist zijn niet ingewilligd.

Haar lichamelijke conditie is acut verslechterd door een gebrek aan goede voeding en toegang tot behandeling, en ze lijdt aan verschillende bijwerkingen.

De prijs voor standvastig blijven

In augustus 2023 veroordeelde afdeling 101 van het Strafhof van Semnan mevrouw Akbari Monfared bij verstek tot twee jaar extra gevangenisstraf en 150 miljoen rial aan boetes voor het "verspreiden van

onwaarheden in de sociale media" op basis van twee zaken die tegen haar waren aangespannen door het Ministerie van Inlichtingen.

De eerste zaak betrof haar tijd in de Evin gevangenis, die haar beschuldigde van het verspreiden van "propaganda tegen de staat". De tweede zaak betrof haar tijd in de gevangenis van Semnan, waar ze werd beschuldigd van het beledigen van Ali Khamenei, de hoogste leider van de moellahs, propaganda tegen de staat, samenscholing en samenzwering (!), het verspreiden van onwaarheden en het verstoren van de publieke opinie, en het ophitsen van mensen tegen de nationale en buitenlandse veiligheid door middel van brieven die werden gepubliceerd in de sociale media.

Het adembenemende aftellen

In een brief die ze 2021 vanuit de gevangenis schreef, beschreef Maryam Akbari haar gevoelens. "Dertien jaar is een adembenemende strijd om seconde voor seconde voorbij te gaan. Dag na dag 13 jaar tellen (dat zijn 4 duizend en 745 dagen) maakt een mens moe, laat staan als ze 4 duizend en 745 dagen één voor één wil doorbrengen in het midden van een ongelijke strijd. Het is geen verhaal van 4000 pagina's; het is de naakte realiteit van het leven dat sommige fascisten ons hebben opgelegd omdat we ons niet wilden overgeven."

Maryam Akbari schreef ook over de scheiding van haar kinderen. "Hoewel ik bij mijn kinderen wilde zijn, welke moeder zou dat niet willen? Maar ik heb er geen spijt van en ik ben vastberadener om mijn weg te vervolgen. Ik heb dit in elke formele en informele verhoorsessie gezegd en ik herhaal het graag!"

The husband and daughters of Maryam Akbari Monfared, a family she has missed for 16 years.

Het geloof behouden

Een brief van Maryam in 2021:

Over het geheim van weerstand blijven schreef ze: "Als je me vraagt hoe ik dan heb overleefd in de duisternis van marteling en uitputting van tijd? Ik zeg dat de laaiende vlam van het geloof in mijn hart me op de been heeft gehouden.

"Te midden van eenzaamheid met lege handen is deze warme en opstandige vlam wat de ondervragers vanaf het eerste moment van haar arrestatie van de gevangene willen stelen, zodat haar wezen bevriest en zich overgeeft aan het juk.

"Maar ik hield het brandend gedurende al die 13 jaar met de heilige woede over de martelingen waarvan ik getuige was en die mijn hart doorboorden! Ik lachte en maakte anderen aan het lachen zodat ik stand kon houden, want verzet is ons hart.

Geloof in de zaak waarvoor mijn broers en zussen stierven. Geloof in het pad waar ik in stapte en de gebalde vuisten en stevige stappen van de jonge mensen die nu in de straten protesteren tegen de dictatuur met hun lichaam en leven.

"Ja, geloof in de onschuld en onderdrukking van mijn broers en zussen, die ik nooit als dood heb beschouwd; zij waren en zijn voor mij het meest levend. Ze grepen mijn hand op elk moment van mijn gevangentijd. En nu vind ik ze in de straten van Iran."

Op deze 30 december eren we Maryam Akbari Monfared en brengen we hulde aan de onblusbare vlam van hoop, het onwankelbare geloof en de vastberaden geest van deze moedige Iraanse vrouw. Zoals ze welsprekend schreef in de conclusie van haar brief: "Eindelijk, op een dag, zal ik het lied van de overwinning zingen vanaf de top van de berg, zoals de zon." Morgen is van ons.

Maryam Akbari en haar vier broers en zussen

Politieke gevangene Maryam Akbari schrijft een brief vanuit de gevangenis van Semnan aan het volk van Iran - Iran is een politieke gevangene!

Door Maryam Akbari Monfared

Deze brief is geschreven door de politieke gevangene Maryam Akbari Monfared, die al 16 jaar zonder één dag verlof in de gevangenis zit... Haar drie broers en een zus, die ze ook in deze brief noemt, zijn vermoord door het regime van de moellahs.

Brief van de politieke gevangene Maryam Akbari uit de gevangenis van Semnan aan het volk van Iran, 28 december 2022

Aan de vooravond van mijn 14e jaar in de gevangenis is dit niet zomaar een verhaal dat je leest; het is het bloedige lijden van slechts één van de 85 miljoen.

Hoewel voor mij met 13 jaar ervaring in de gevangenis, het tellen van dagen en maanden in detentie een verwerpelijke zaak was en is sinds de allereerste dagen, maar hoe zou ik die donkere middernacht van onrecht voor mij en mijn familie kunnen vergeten, of het verband met de onderdrukking die het regime sinds de jaren tachtig tegen onze familie heeft gericht.

Op 29 december 2022 is het dertien jaar geleden dat ik werd gescheiden van mijn 4-jarige Sarah en mijn twee 12-jarige dochters op die winterse middernacht. Zonder me een kans te geven om afscheid te nemen van mijn dierbaren, namen ze me mee naar de Evin gevangenis om wat uitleg te geven en deden ze de belachelijke belofte dat "je morgenvroeg terug zult keren naar je kinderen". Sinds die dag zijn er al dertien jaar verstreken. Van 29 december 2009 tot 29 december 2022!

Het was een adembenemende strijd om 13 jaar seconde voor seconde door te brengen. Zelfs het dag voor dag tellen van 13 jaar (wat 4745 dagen zijn) maakt al moe, laat staan 4745 dagen één voor één doorbrengen te midden van een ongelijke strijd!

Dit is geen verhaal van 4000 pagina's, maar de pure realiteit van een leven onder de overheersing van fascistische die het ons oplegden terwijl wij weigerden toe te geven.

Hoewel ik met elke cel van mijn wezen bij mijn kinderen wilde zijn – en welke moeder wil dat nu niet – heb ik geen spijt maar ben ik vastbesloten om mijn weg te vervolgen. Ik heb dit elke keer gezegd in elke formele en informele verhoorsessie, en ik herhaal het graag!

Ik ben 13 jaar weg geweest van mijn kinderen, maar ik heb de misdaad 13 jaar lang met mijn eigen ogen gezien en mijn vastberadenheid is sterker geworden. Aan deze kant van de tralies, in de donkere woestijn van marteling en onderdrukking, zo ver je kunt kijken – zelfs waar je niet kunt kijken – is er alleen maar gemeenheid en wreedheid! Het is een stille documentaire over de onderdrukking van vrouwen die niemand kan verdragen ook maar één van hen te horen, laat staan met honderden van deze gemartelde symbolen te leven en hun pijn met hart en ziel te voelen.

13 jaar lang zag ik tientallen kinderen en honderden tieners en jongeren van dezelfde leeftijd als mijn dochters; ik streeelde ze, ik praatte met ze, ik knarsetandde op hun stilte en eenzaamheid en schreeuwde ter verdediging tegen iedereen in de gelederen van de onderdrukkers.

Ik weet niet eens wat er in die 13 jaar met mijn kinderen is gebeurd! In deze 13 jaar gingen ze zo sterk om met de tegenslagen van het leven dat ik ze helemaal niet voelde! Elke ontmoeting met hen werd voor mij een explosie van energie door de storm van hun problemen!

Als je me vraagt hoe ik de duisternis van martelingen en uitputtende tijd heb overleefd, zal ik zeggen dat het de laaiende vlam van het geloof in mijn hart is die me op de been heeft gehouden.

De ondervragers willen deze warme en vlamme vlam stelen van de gevangene, te midden van eenzaamheid met lege handen, vanaf het eerste moment van hun arrestatie... zodat hun wezens bevroren en zich overgeven... Maar 13 jaar lang hield ik het brandend met heilige woede over de martelingen waarvan ik getuige was en die mijn ziel pijn deden! Ik glimlachte en vermenigvuldigde de glimlach om weerstand te kunnen bieden, want weerstand is ons hart.

Geloof in het pad waar mijn broers en zussen voor zijn gestorven, geloof in het pad waar ik op ben gestapt en geloof in de gebalde vuisten en stevige stappen van de jongeren die op straat hun leven opofferen tegen de dictatuur. Geloof in de onschuld van mijn broers en zussen, die ik nooit als dood heb

beschouwd... Zij waren en zijn voor mij het meest levend. Ze hielden mijn hand vast op elk moment in de gevangenis... en nu vind ik ze terug in de straten van Iran... Ik zag Alireza, die in 1981 werd geëxecuteerd, in de gebalde vuisten van die jongeman in Naziabad. Ik zie Ruqiyeh, die werd geëxecuteerd in de Evin gevangenis in de zomer van 1988, onbevreesd en in de frontlinie tegen de repressieve IRGC bewakers. En ik hoor de stem van Abdolreza, die in de zomer van 1988 werd geëxecuteerd in de Gohardasht gevangenis, in de voortdurende roep om vrijheid van zijn leeftijdsgenoten. Ik vind Gholamreza, die gemarteld werd door de IRGC bewakers in de Evin gevangenis in 1985, onder de jonge mensen die gemarteld zijn.

Ze wilden hen anoniem begraven, maar nu zien we hoe deze dappere generatie het pad vervolgt van dezelfde jongeren die niet voor Khomeini wilden buigen.

Ze dachten dat als ze onze geliefden doden, hun heerschappij eeuwig zal zijn! Maar wat een absurde gedachte hadden ze, want onze martelaren stonden tijdens de opstand midden in de vlammen op straat... de wind heeft hun as uitgestrooid op de trottoirs van deze stad, zodat er onverschrokken mannen en vrouwen zijn gegroeid! Dappere meisjes en jongens die de droom voelen van leven in de zon en regen in een stralende morgen en de meest opstandige woede tonen tegen de daders van 43 jaar onderdrukking en tirannie... zij vechten en de duisternis is bang voor hun aanwezigheid! En mijn geloof neemt toe door hun aanwezigheid!

Met het nieuws van elk protest en elke opstand, en met de vonken van deze opstandige vlam, worden de harten van de vrouwen, wier enige hoop op vrijheid het doorbreken van deze ijzeren poorten is, gevuld met hoop.

Tegen mijn dochters en zonen, die dapper de straat op gaan en ik verlang er elk moment naar om aan hun zijde te staan, zeg ik: als jullie gearresteerd worden, vertrouw de ondervragers dan voor geen jota. Zij zijn niet van onze soort! De vijand is op elk moment de vijand! Vergroot je geloof in je pad zoveel mogelijk. Alleen dit helpt in eenzame opsluiting.

Ik zeg tegen de families van gevangenen: reken niet op beloften, intimidatie en bedreigingen. Je kunt het leven van je kinderen alleen redden door mensen aan te moedigen hun namen te herhalen! Geen enkele ondervrager zal jullie helpen. Wees niet stil, schreeuw!

Aan de rouwende families, aan elke moeder die haar geliefde op deze manier heeft opgeofferd, aan alle broers en zussen die een geliefde hebben verloren terwijl ze eer betoonden aan hun martelaren – ik zeg dat ik ook deel in hun verdriet... Ik hou vanaf hier hun handen vast en sta schouder aan schouder met hen, sterker dan voorheen, voor gerechtigheid.

Ik had het over 13 jaar non-stop strijd. Maar in het kort zeg ik: "Op een dag zal ik de overwinningshymne zingen vanaf de top van een berg als de zon."

Morgen is van ons!

Maryam Akbari Monfared: Een regenboog van hoop

Atena Farghadani, cartoonist en voormalig politiek gevangene

Toen ik werd overgeplaatst van eenzame opsluiting naar de vrouwenafdeling in Evin, mocht ik dankzij de inspanningen van mijn familie schilder gereedschap meenemen, zoals verf, een verfkwast en kleurpotloden.

Ik bracht mijn tijd door met het tekenen van de ruimte in de gevangenis, de bedden, enz. Mijn tekeningen vormden dan een leuk cadeau voor mijn dierbare celgenoten.

Mijn schilderijen werden constant gecontroleerd en geïnspecteerd door de beveiliging en bewakers van de gevangenis en ik mocht ze niet naar buiten sturen. Maar met veel moeite lukte het me toch om er een paar te versturen, zoals deze, en ze aan de families van gevangenen te geven.

In dit schilderij heb ik een deel van zaal nummer 2 van de vrouwenafdeling (in Evin) en het bed van Maryam Akbari geïllustreerd.

Misschien is de eerste vraag die bij je opkomt: hoe heb ik de gevangenis zo kleurrijk gevisualiseerd?

Wat ik me voorstelde was niet de grijzige werkelijkheid van de gevangenis, maar het verzet dat in de geest van mijn celgenoten zinderde. Een van die vrouwen was Maryam Akbari Monfared. Maryam en ik hadden totaal verschillende strategieën, en dat hebben we nog steeds. Maar wat Maryam onuitwisbaar in mijn geheugen maakt, is haar beeld van een vrouw die haar straf al acht jaar uitzit zonder ook maar één dag verlof!

Als ik boos werd, kwam ze naar me toe en fluisterde: "Laat de camera's je boosheid en frustratie niet vastleggen. Lach!"

Als het regende of sneeuwde in het kleine district waar we verondersteld werden frisse lucht in te ademen, rende ze gepassioneerd rond en lachte.

Mevrouw Shadi S... (advocaat en mensenrechtenactivist) publiceerde een foto van mevrouw Akbari's handgemaakte poppen voor haar kinderen tijdens haar gevangenschap en schreef:

Toen #Maryam_Akbari_Manfard een klacht indiende tegen de daders van #1988 bloedbad en opheldering eiste over de begraafplaats van haar omgebrachte broers en zussen, zeiden ze in het kantoor van de openbare aanklager: [...] we zullen haar deporteren! Uiteindelijk voerden ze hun dreigement uit en verbanden Maryam naar Semnan.

'We kennen haar door haar lach, haar passie voor het leven en haar verzet'

Auteur: Shiva NA (vrouwenrechtenactiviste en voormalig politiek gevangene in de Evin-gevangenis)

Terwijl Maryams jonge dochters na vijftien jaar op de vrijlating van hun moeder wachtten en de dagen aftelden om haar eindelijk te omhelzen werd hun moeder, Maryam Akbari Monfared, na jaren vast te hebben gezeten opnieuw veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. Haar dochters waren nog heel jong toen hun moeder in december 2009 werd gearresteerd. Een van hen, Sarah, was nog maar drie jaar oud...

Rond de zomer van 2010 ontmoette ik Maryam (destijds 34 jaar, inmiddels 48 jaar) in de openbare zaal van de Evin-gevangenis. Destijds verbleven alle vrouwelijke politieke gevangenen in één kamer. Maryam was een gepassioneerde en optimistische vrouw die we

kennen vanwege haar lach, haar passie voor het leven, haar verzet en de vreugde die zij met de medemens deelde. Ze was een toevluchtsoord voor ons en we waarderen haar enorm. Maryams zus en drie van haar broers zijn in de jaren tachtig geëxecuteerd. Ook haar moeder heeft jarenlang gevangen gezeten. Zij overleed door de stress toen ze het nieuws hoorde over de executie van haar vierde kind.

De ondervragers beloofden Maryam meerdere malen dat ze haar snel zouden vrijlaten zodat ze naar haar huis en kinderen kon terugkeren, maar hier blijkt niks van waar te zijn. De beschuldiging van Maryam is slechts een voorwendsel. Ondanks alle tactieken van het Iraanse regime geeft Maryam niet op en blijft ze zich verzetten. Voor eenieder die haar in de gevangenis heeft gezien, met haar omging en bij haar woonde, blijft het onwerkelijk dat Maryam nog steeds vastzit en daarboven komt het feit dat ze is verplaatst naar de Semnan-gevangenis. De toestand in Semnan is nog erger dan die van Evin. Het is er bitter, pijnlijk en buitengewoon wreed. Waarom doen ze dit Maryam aan vraag ik me af.

Ik blijf wachten tot ik het nieuws krijg over de vrijlating van deze standvastige en geweldige vrouw. In de hoop dit te kunnen vieren net zoals zij mijn vrijlating vierde. Haar stralende ogen, vreugdevolle schreeuw en luide lach vanwege mijn vrijlating is dan ook het laatste wat ik me van haar herinner.